

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ἔξ.

ΧΟΡΟΣ.

βαρέα μὲν φέρειν,
ὅμως δὲ

ΑΔΜΗΤΟΣ.

φεῦ φεῦ.

ΧΟΡΟΣ.

τλᾶθ'· οὐ σὺ πρῶτος ὤλεσας

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ὦ μοί μοι.

ΧΟΡΟΣ.

γυναῖκα· συμφορὰ δ' ἑτέρους ἑτέρα
πιέζει φανείσα θνατῶν.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ὦ μακρὰ πένθη λῦπαί τε φίλων
τῶν ὑπὸ γαῖαν.

895

τί μ' ἐκόλυσας ῥῖψαι τύμβου
τάφρον ἐς κοίλην, καὶ μετ' ἐκείνης
τῆς μέγ' ἀρίστης κείσθαι φθίμενον;
δύο δ' ἀντὶ μιᾶς Ἄιδης ψυχὰς
τὰς πιστοτάτας σὺν ἄν ἔσχεν, ὁμοῦ
χθονίαν λίμνην διαβάντε.

900

ΧΟΡΟΣ.

ἔμοί τις ἦν
ἐν γένει, ᾧ κόρος ἀξιόθρηνος
ᾧχετ' ἐν δόμοισι

905

μονόπαις· ἀλλ' ἔμπας
ἔφερε κακὸν ἄλις, ἄτεκνος ὢν,
πολιὰς ἐπὶ χαίτας
ἦδη προπετῆς ὢν
βίότου τε πόρσω.

910

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ὦ σχῆμα δόμων, πῶς εἰσέλθω;
πῶς δ' οἰκήσω, μεταπίπτοντος
δαίμονος; οἴμοι. πολὺ γὰρ τὸ μέσον·
τότε μὲν πεύκαις σὺν Πηλιάσιν,

915